

Bibliaóra – 2021.március 16.

Előfohász: „Te vagy a látás Istene. Mutasd meg nekem dicsőségedet! (IMóz 16,13a; IIMóz 33,18)?” Ámen.

Ének: 451. dicséret: „Szama nincsen, Uram, jótéteményidnek...”

Előima

Olyan jó számba venni mindazokat, akikkel Téged együtt szolgálhatunk. Köszönjük Neked a lelkipásztori közösséget, egyházunk lelkészeit és lévítáit, akik Igédet hirdetik, a presbitereket és pópresbitereket, akikre számíthatunk. Kegyelmességed annyi embert megérint és szolgálatba állít. Köszönjük Istenünk, hogy a látható egyház előttünk van, az egyetemes papság elve él közöttünk, de a láthatatlant Te építed Fiad vére által, szívek Vizsgálója. Kérünk Téged, hogy taníts meg bennünket értékelni és megszámolni a hitben járókat. De legfőképpen Te tartsd számon mindazokat, akiket elhívtál és megszólítottál. A Te kezébe helyezzük a mi házunkat, a mi egyházunkat. Kérünk, formáld szolgálodat evangéliumod eszközévé, hogy szolgálatkészek legyünk, még a veszélyek ellenére is, következetesek legyünk, még ha szenvedéssel jár is a Te követésed, és alázatosak maradjunk akkor is, amikor nem becsülnék meg és üldöznek bennünket hitünkért. Éljen bennünk Urunk, hogy mindenkor Neked éljünk és másokért szolgáljunk. Így könyörgünk, építsd Igéd által közösségünket és formáld szívünket, hogy megértsük a gyülekezet közössége értékét. Szilárdan állíts bennünket a helyünkre és szólj hozzánk egészen személyesen Lelked által. Ámen.

Ószövetségi alapige: Mózes IV. könyve 4, 17-49

„Azután így beszélt az Úr Mózeshez és Áronhoz: Ne engedjétek, hogy a keháti nemzetségek törzse kipusztuljon a lévíták közül, hanem úgy bánjatok velük, hogy éljenek, és ne haljanak meg, amikor közel mennek az igen szent dolgokhoz: Áron és fiai menjenek oda, és szabják meg mindegyiknek, hogy mit tegyen és mit vigyen. Egy pillanatra se menjenek be, hogy megnézzék a szent dolgokat, mert akkor meghalnak! Azután így beszélt az Úr Mózeshez: Vedd számba Gérsón fiait is nagycsaládonként és nemzetségenként. Harmincévestől fölfelé az ötvenévesekig vedd számba őket, minden hadkötelest, hogy szolgálatot végezzenek a kijelentés sátránál. Ez a gérsóni nemzetségek dolga, amit tenniük és vinniük kell: Ők vigyék a hajlék sátorlapjait, a kijelentés sátrát, ennek a takaróját, a delfinbőr takarót, amely rajta van, a kijelentés sátrának a bejárati függönyét, az udvar szőnyegfalait, a hajlékot és az oltárt körülvevő udvar kapubejáratának függönyét, ezeknek a köteleit és a hozzájuk tartozó egész felszerelést. Ők végezzék el mindazt, amit azokkal tenni kell. Áronnak és fiainak a parancsa szerint történjék Gérsón fiainak minden tennivalója, mindaz, amit vinniük és tenniük kell. Bízátok rájuk mindazt, amit vinniük kell. Ez a gérsóni

nemzetségek tennivalója a kijelentés sátra körül. Ítámárnak, Áron főpap fiának a parancsára végezzék kötelességüket. Merári fiait is vedd számba nemzetségenként és nagycsaládonként. Harmincévestől fölfelé az ötvenévesekig vedd számba őket, minden hadkötelest, hogy szolgálatot végezzenek a kijelentés sátránál. Ezt kell vinniük a kijelentés sátránál végzendő minden szolgálatukban: a hajlék deszkáit, reteszeit, oszlopait és talpait, az udvart körülvevő oszlopokat, azok talpait, cövekeit és köteleit, és a hozzájuk tartozó egész fölszerelést. Név szerint soroljátok föl a fölszerelést, amelyet vinniük kell. Ez Merári fiai nemzetségeinek a tennivalója; a kijelentés sátránál végzendő egész szolgálatuk, Ítámárnak, Áron főpap fiának a parancsa szerint. Mózes, Áron és a közösség fejedelmei számba vették Kehát fiait nemzetségenként és nagycsaládonként, harmincévestől fölfelé az ötvenévesekig, minden hadkötelest, hogy szolgálatot végezzenek a kijelentés sátránál. Nemzetségeikből kétezer-hétszázötvenet soroztak be. Ennyien voltak a keháti nemzetségekből számba vettek, akik a kijelentés sátránál végeztek szolgálatot. Mózes és Áron vette őket számba az Úr Mózesnek adott parancsa szerint. Akiket Gérsón fiai közül számba vettek nemzetségenként és nagycsaládonként, harmincévestől fölfelé az ötvenévesekig, minden hadkötelest, aki szolgálatot végzett a kijelentés sátránál, a nemzetségeikből és nagycsaládjaikból számba vettek kétezer-hatszázharmincan voltak. Ennyien voltak a Gérsón fiainak nemzetségeiből számba vettek, akik a kijelentés sátránál végeztek szolgálatot. Mózes és Áron vette őket számba az Úr parancsa szerint. A Merári fiai nemzetségeiből számba vettek nemzetségenként és nagycsaládonként, harmincévestől fölfelé az ötvenévesekig, minden hadkötelest, aki szolgálatot végzett a kijelentés sátránál, az ő nemzetségeikből számba vettek háromezer-kétszázán voltak. Ennyien voltak a Merári fiainak nemzetségeiből számba vettek. Mózes és Áron vette őket számba az Úr Mózesnek adott parancsa szerint. Az összes számba vett lévíták, akiket Mózes, Áron és Izráel fejedelmei számba vettek nemzetségenként és nagycsaládonként, harmincévestől fölfelé az ötvenévesekig, mindenki, akinek szolgálatba kellett lépnie, hogy végezze mindazt, amit tennie és vinnie kell a kijelentés sátránál, a közülük számba vettek nyolcezer-ötszáznyolcvanan voltak. Az Úr Mózesnek adott parancsa szerint vették számba őket, mindenkinek megvolt a maga tennivalója és vinnivalója. Úgy vették számba őket, ahogyan az Úr megparancsolta Mózesnek.

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

17-20.versek

Isten jelenlétének titka a közösségben mindenkor nagy rejtély, még a papok számára is. Az *igen szent dolgok* Isten sátrában azt jelzik, hogy mindenkinek körültekintően kell eljárnia Isten előtt. A szent szolgálat tökéletességet feltételez, mert aki erre a tökéletességre nem alapoz, annak bizony meg kell halnia. Halállal lakol az Ószövetségben mindenki, aki nem úgy viszonyul az Isten dolgaihoz,

ahogyan kell. Áron és fiainak az a kötelességük, hogy a szolgálatba állított papokat védjék a haláltól. Isten közelében lenni, a szent sátorban végezni szolgálatot, az ószövetségi áldozatok során kiábrázolni a kegyelmet fenséges feladat, de életveszély is. A szolgálatot, drága szolgatársak az Úr Jézus Krisztusban nem lehet megszokni, nem lehet le tudni. A szolgálattal nem lehet visszaélni, mert Isten szentségét sérti. Az Úr szent és sérthetetlen.

Szülőfalum templomában kétszer voltam a tanúja annak, hogy két személy elhunyt a templom bensőben. Egyik egy hithű asszonytestvér volt, aki egész életében azért imádkozott, hogy imádság közben érje a halál, a másik pedig 1995 karácsony böjtjén történt, amikor egy édesapának, nagyapának és férjnek a fűtés nélküli templomban éppen a kijövetelkor megállt a szíve. Menthetetlen volt a helyzet. Míg unokái karácsonyi bizonyágtételeit hallgatta, mosolygott, de a kijövetelkor utolsót dobbant a szíve. Megrettentő érzés volt. Félelmetes, hogy ez ott és akkor is megtörténhet, ahol és amikor az élő Isten szól és munkálkodik.

Egyházunkban az egyetemes papság elvét valljuk. A papoknak az Ószövetségben két feladatuk volt: Az istentiszteletra a legtökéletesebben felkészülni, valamint védeni a szent tárgyakat a visszaéléstől. Ezek a feladatok engedelmisséget követeltek meg minden szolgától. A fejezetben háromszor szerepel hangsúlyozottan: *„ahogyan az Úr megparancsolta Mózesnek.”* Szolgálatunkkal kapcsolatban minden ott szerepel fehéren-feketén a Szentírás lapjain. Mindenkire szükség van, de vajon hogy állunk a szent Isten dolgaihoz? A személyes hozzáállás nélkülözhetetlen. Hogyan viszonyulunk a szolgálathoz? A választóvonal az Ószövetségben élesen meg volt húzva az Úr és az ember között, és aki ezt átlépte, az életével lakolt. Ebben a böjtben Isten vérvonalára kell gondolnunk. Jézus Krisztus vére olyan szolgálatot ábrázol elénk, hogy hűségünk Őelőtte sohase torpanjon meg. Krisztus Golgotai kereszthe már nem parancsol, már nem utasít, hanem abban támogat, hogy jöjj a kereszthez minden szolgálat idején. A szolgálak Szolgálója Jézus nem azt mondja, ide állj, ezt cselekedd, odatedd, hanem arra figyelmeztet: Én elvégeztem érted minden szolgálatot! Bűnnel, teherrel, véres és hálaáldozataiddal jöhetsz a kereszthez, mert Ő megszabadított. Jézus minden szolgálatod normája, Aki engedelmes volt a kereszthalálig? Jézus minden szolgálatod egyetlen normája, Aki olyan indulattal indult a keresztre, amely az Atya akaratával egyezik? Jézus minden szolgálatod egyetlen normája, Akinek dicsősége felragyogott? Jézus szent szolgálata indítsa minden egyházi és világi tisztviselőt egyházunkban arra, hogy van mit hordani. **A Szent Isten dolgaihoz nem lehet hanyagul hozzáállni, csak úgy ahogyan Ő megparancsolta Mózesnek és elvégezte Fiában, az Úr Jézus Krisztusban!** Jézus példát adott nekünk a szolgálatban és a szolgálathoz. A lábmosás története, az elveszett juh példázata, és folytathatnánk a sort.

21-33. versek

A Kéhátiak után a Gérsón és Merári fiainak a szolgálata áll előttünk. Mindkettőjük szolgálata adott és fontos. Míg az egyik az istentisztelet belső terének az elválasztásáért és azok kellékeinek a hordozásáért felelős, a másik a külső tér hordozója a vándorlás során. Az egyik a belső tereket oldja, a másik a fizikai munkát vállalja fel, amikor a nép elindul a tejjel és mézzel folyó föld felé. A vándorló egyház legszebb példája ez. Az egyház így nem helyhez, hanem Istenhez kötött, Aki vele együtt vándorol az úton. A vándor, aki betér, a templomban meglátja a belső szolgálatok sokszínűségét: a terek elválasztását, az esztétikum és helykijelölés értékét. Észreveszi, hogy volt, aki összeszedte a cukorkás papírt, és a helyére rakta a padon felejtett énekeskönyveket. Be van fűtve, vagy épp nem funkcionál a fűtés. Nincs porlepte tér. Az úrasztalán friss virág van, a terítő az ünnephez illően ki van cserélve. Az énekek ki vannak rakva az éppen használt énekeskönyv szerint. A szokásos helyén – a padján ott várja a friss lelki irodalom, mert számolnak vándorló életével ott, ahová pihenni és feltöltekezni tér. Mindennek jelképes üzenete van. Tiszta templom, rendes ház, kívül és belül, minden a helyén, és mégis mindez az élő Úrra, a tökéletesség Atyjára mutat. Minden mögött pedig ott állnak Gérsón és Merári fiai, akik idejekorán kelnek, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el, mert az Úr hordozza életüket és szolgálatukat. (ld. Ézs 40, 27-31)

„Velem vándorol utamon Jézus” – hangzik ma is és életünk minden lelki alkalmán. Ezt látjuk a templomon kívül és belül. A szolgálattelvők arcán, akár a szószéken állnak, akár az orgonánál ülnek, akár az ajtónálló tisztjét látják el, akár a padokat hordjuk egyik teremből a másikba, vagy az úrasztalánál segédkezünk az úrvacsora kiszolgáltatása alatt. Akár munkaruha van rajtunk és meg kell fognunk a munka végét, vagy ünneplőben ülünk a templom padjaiban. A hit harca mindazok szolgálata, akiket Isten maga rendelt el. Ugyanis az Úr szerint mindenki hadköteles és a szolgálatot élete produktív éveiben végzi. Kedves Testvéreim! Isten velünk jön. Elhívott szolgálait vezeti. Nem veszélytelen a Neki végzett szolgálat, de tudjuk, hogy háza először benned épül, és Általa tisztul. Aki ezt elfelejti, annak bizony nehéz sorsa lesz. Ember, Ő megmondta neked, hogy mit kell tenned, akár pap, akár lévita, akár vén vagy a gyülekezetekben.

34-49. versei:

Végül a számok világába lépünk. Számbeli arányokat közöl a Szentírás. A lévíták száma 8580 lélek. Egyetlen egy jelenséget szeretnék ezzel a számmal közölni: Osztható maradék nélkül tizenkettővel. Ez annak a jele, hogy Isten által a lévíták a tizenkét törzs szolgálatába vannak állítva. Isten népéért vannak elhívva.

8580 lélek: Csak a szolgálattelvő lévíták száma Izráel népe körében ennyi. Mi vajon mennyien vagyunk a Szlovákiai Református Keresztyén Egyházban? Mennyien a lelkészek és a világiak aránya? Mennyien vagyunk mi elhívottak itt Pozsonyban? A mi presbitériumunk számszerűen a lelkipásztorok nélkül

osztható tizenkettővel maradék nélkül. A szívek vizsgálója pontosan tudja, „*mert sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak.*” (Mt 22,14) A statisztikák azonban mindig sántítanak. Mint ahogyan ez is, ugyanis Isten nem azt nézi, amit az ember. Mi azzal dicsekszünk, ami a szemünk előtt van, és úgy is választunk, de az Úr azt vizsgálja, ami a szívben van. A papok száma nagyon alacsony volt, míg a lévíták száma magas. Itt Mózes IV. könyvében a papokat Áron háza képviseli, míg a babiloni fogság után megfordult az arány. A papok száma megnövekedett, de a lévítáké csökkent. Amikor a teológiai tanulmányait végeztük feleségemmel, mindenki azzal riogatott, hogy nem lesz hol szolgálnunk. Sok volt a lelkész Egyházunkban. Mára pályázatok tömkelegét olvassuk a Kálvinista Szemle hasábjain. Szülőegyházmegyém, az Ungi Egyházmegye gyülekezeteinek a fele lelkipásztor nélkül tengődik. Emellett a Kálvinista Szemle tele van a gyülekezetek igényeivel a lelkipásztorokkal szemben, valamint kritikaként halljuk a lelkipásztorok véleményét a gyülekezetekről. Hová jutottunk... Mózes IV. könyve nem igényekről szól, hanem számokról. Mennyien vannak azok, akiket Isten szolgálatba állított? Milyen legyen a jó lelkész? Milyen legyen a jó presbiter? – ez nem szempont Isten előtt, ugyanis egyedül Ő tesz alkalmassá. Ha ezek a kérdések fognak bennünket mozgatni, sohasem fogunk előbbre jutni. Isten választ, mert előbb szeret: „*Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak ki titeket és rendeltelek el...*” (ld. Jn 15,16) A számok mögött a belső elhívást végző Isten áll, nem pedig az ember. Nem az ember adottságai, nem a talentumok számítanak: 5, 3 vagy 1, mert a sokat is el lehet ásni, de a keveset is fel lehet használni Isten dicsőségére. Imádkozzunk azért, hogy a saját pozsonyi számaink mögött Isten által elhívott, gyülekezetünkért tenni akaró és hűséges szolgálattelvők álljanak.

Közének: 396. dicséret: „Ébredj, bizonyágtevő lélek...”

Újszövetségi alapige: János evangéliuma 15, 9-11

„Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben. Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben, ahogyan én mindig megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében. Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömetök teljessé legyen.”

Szeretlek – az én szeretetemben – az ő szeretetében. Jézus szerető és szeretett személyekről ír és közöl információkat. Egy olyan láthatatlan kapcsolatról tanúskodik, aminek az alapja a szeretet. Az Atya szeretete ugyanis láncreakciót indít el. Hány és hány alkalommal a Szentírás lapjain olvastunk erről a szeretetről, legyen az Ó- vagy Új-szövetség. Legyenek azok történeti, tanítói vagy épp profétai könyvek. „*Szeretlek benneteket – mondja az Úr*” (Mal 1,2) Isten

önvallomása önmagáról az ember felé lényegre törő és egy szóban összefoglalható: „SZERETET.” Az Atya és a Fiú viszonyában nincs másnak helye, csak a szeretetnek. „Az én szeretetemben – az ő szeretetében” Hol vagyunk mi ettől? Hitünk alapja az Atya szeretete? Reménységünk alapja a Fiúban megjelent irgalom nagysága? A tanítványi élet akkor nyer értelmet, ha bekapcsolódik abba a szolgálatba, amit Mestere egész életével, halálával és feltámadásával megmutatott. **Mi áll mögöttünk, ami megtart? Miben lehet ma ebben a világban igazán megmaradni?**

Jézus válasza csengjen lelkünk és szívünk mélyén: „Az ő szeretetében.” Ezek a Jézus ajkáról elhangzó személyes névmások ivódjanak be lelkünkbe: Én és Ő. Jézus szuverén kapcsolatáról beszél. Senki semmit nem erőltet. Senki semmit nem követel. Senki semmit nem kér, csak folyamatosan ad és táplál. Örömtelen az életed, drága testvérem? Céltalan a szolgálatod, drága hittestvérem? Félelemmel teli az életed? Ne csodálkozz, hiszen nem él benned az Úr szeretete. Ha megmaradnál abban, amit tanultál, akkor... Ha megmaradnál abban, amit hallottál, akkor... Ha megmaradnál abban, amit a kezdetekben hirdettek neked, akkor... *Ahogy... úgy... – Ahogy az Atya..., úgy Krisztus... Ahogy Krisztus..., úgy te...?* Milyen egyszerű képlet és mégis az ember legnehezebb döntése. Van viszonyítási alapunk és ezt sohase felejtjük el. Csak abba a szeretetfolyamba kellene beleállnunk, amelyből másodpercenként ömlik rád és rám a kegyelem, zúdul a hűség és árad az irgalom. Aki betöltötte a törvényt – a parancsolatokat –, és nem engedte, hogy egy pont, vesszőcske elveszzen belőle, ma arra hív, hogy maradj meg az Úr szeretetében. A jó pásztor az akolban való maradásra ösztönöz. Az igazi szőlőtő arra hív, hogy teremj sok gyümölcsöt az Ő oldalán. A Békesség Fejedelme arra szólít fel ma, hogy „légy örömmondó és békekövet, hirdesd a Szabadító elközelgetett.” (397. dicséret 1. verse)

Utóima: Imádkozzunk olyan hitvalló közösségért, amelynek fontos minden szolgálattelvője és tagja. Hadd tudjuk értékelnünk és átértékelni a szolgálatokat életünkben és magunk körül. Akarjunk megmaradni az Atya szeretetében, de érezzük azt, hogy Jézus nélkül, az igazi szőlőtő nélkül, ez nem fog menni. Vizsgáljuk meg önmagunkat, és legyen minta számunkra a szolgálatban Jézus engedelmissége, valamint az a szeretetkapcsolat, amely a Fiúban nyilvánvaló lett a földön. Belső szobánk csendességében hadd épüljön fel az a szent sátor, amelynek kellékeit nekünk kell rendben tartani, de összetartó ereje az a mennyei elhívás, amely naponkénti hadviselésre kötelez bűneinkkel szemben. Minden szám mögött vegyük észre a tökéletesség Atyját. **Úri ima:** Mi Atyánk...

Áldás: „Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló lesz az okos emberhez, aki kősziklára építette a házat (Mt 7,24)!” Ámen.

Ének: 200:1-6: „Ó, maradj kegyelmeddel...”